

Școala la orice vârstă

În România sunt încă prea mulți copii care abandonează educația. De sărăcie, din dezinteres, după tragedii familiale... În spatele explicațiilor rămâne, însă, realitatea dureroasă: ei devin candidați perfecti la ratarea socială. Ce se poate face?

Gimnaziu și pentru copiii săraci de la sate

La prima vedere, Cerasela Vărlan e o profesoară obișnuită: are 30 de ani, predă istoria la Liceul de Informatică „Tiberiu Popoviciu” din Cluj Napoca, își adoră profesia și elevii. Neobișnuitul vine din faptul că, în 2003, ea a reușit să demareze un proiect la care se gândea de multă vreme: a deschis o „clasă specială” pentru copiii din satele Clujului, copii care, din pricina sărăciei, nu mai puteau urma școala și riscău să rămână cu doar patru clase. „Proiectul de burse pentru elevii din mediul rural a reușit să adune până acum aproape 100 de copii supradotați și să le ofere o șansă. O șansă fără de care niște minti cu un potențial deosebit s-ar fi risipit din cauza dezinteresului, prin satele pierdute în sărăcie, de unde vin ei. Proiectul oferă burse pentru copii săraci cu un nivel deosebit de inteligentă. El se numește Gaudeamus, dar numele nu este foarte important. Important este scopul. Care a plecat de la dragostea de profesie și din interesul pentru viitorul acestor copii. Și finalitatea sa, care s-a dovedit extrem de benefică”.

Cerasela Vărlan - o profesoară care schimbă destinele copiilor din satele Clujului.

Proiectul Ceraselii este astăzi o reușită care cotinuă. Copiii selectați urmează gimnaziul la Liceul de Informatică „Tiberiu Popoviciu” din Cluj, cu toate cheltuielile plătite de program: cazare, masă, rechizite, aparatură audio-video, asistență medicală, transport, premii, tabere, excursii. „De altfel, rezultatele lor spun totul. Aproape toți cei care au terminat gimnaziul cu ajutorul programului nostru de burse au rezultate excelente, au luat note foarte mari la capacitate, sunt elevi olimpici și au și mers la licee foarte bune, iar asta le va deschide, fără îndoială, un drum în viață”.

Asociația „Gaudeamus 2003” gestionează proiectul „Burse pentru elevii din mediul rural” începând cu anul școlar 2003-2004. Până acum au fost integrați în program aproape 90 de elevi, care au fost susținuți pe perioade de 1-2 ani sau pe intregul ciclu gimnazial, la final ei obținând medii între 8.48 și 9.98. Pentru detalii legate de proiect sau pentru oferte de sponsorizare, scrieți pe adresa: agaudeamus2003@yahoo.com.

Burse pentru viitori jurnaliști

Celebrul cuplu a decis să susțină profesionalismul în jurnalism. Astfel, 4 studenți din centrele universitare București, Constanța, Iași și Cluj vor primi, în luna mai, burse de merit în valoare totală de 10.000 euro. Premianții vor fi aleși de comisia de dascăli supravegheate de decanii universităților în cauză și având drept criteriu de selecție lucrări deja publicate sau expuse în spațiul public, în care ei atrag atenția în mod constructiv asupra unei probleme din societatea românească, de preferință umanitară, referitoare la situația copiilor din România. Astfel, prin intermediul Fundației „Prețuiește viața”, cei doi încurajează jurnalismul de calitate, profesat în sprijinul comunității, nu împotriva acesteia, pentru a da un semnal viitoarei generații de jurnaliști că valorile autentice trebuie să le fie principala preocupare. Sponsorii acțiunii au fost Edipresse AS România în colaborare cu Pampers.

Oana Moraru e fericită că poate termina facultatea dorită.

Și tu poți fi șansa unui copil

Oana Moraru este prima din familia ei care merge la o facultate. Ea este acum studentă în anul II la Facultatea de Economie a Universității „Al. I. Cuza” din Iași și a fost admisă fără examen, pentru că a obținut locul I pe țară la olimpiada de economie, în clasa a XII-a. Micuță și sfioasă, Oana spune deschis că singurul ajutor pentru visul ei de a urma o facultate a fost proiectul de burse derulat de „World Vision România”, care a decis să ofere merituoasei eleve o bursă pentru continuarea studiilor în clasa a noua, exact într-o perioadă în care familia ei trecea prin multe dificultăți. „Eu am avut, la capacitate, cea mai mare medie care se obținuse vreodată la mine în comună, dar știam că, indiferent de notele mele, părinților le-ar fi fost imposibil să mă ajute financiar să merg la un liceu în Iași. Mama mea a fost casnică (spun a fost fiindcă, exact cu câteva zile înainte de examenul meu de bacalaureat, nă-a părăsit pentru totdeauna), iar tatăl meu a trebuit să se pensioneze pe caz de boală și are doar 200 lei pe lună. Atunci am fost selectată prin intermediul „World Vision” pentru o bursă la un liceu ieșean”, povestește Oana. Proiectul dorea sprijinirea elevilor foarte buni la învățură din mediul rural și facilitarea accesului acestora la educația de calitate a unui liceu din mediul urban, iar Oana și alți 250 de elevi ca ea constituie rezultatele palpabile ale ideii. „Eu cred cu tărie în puterea educației și pentru asta am visat să fac o facultate, căci știu că este calea de a te realiza ca om. Nimeni nu mi-a impus să gândesc lucrurile astea, dar nu cred că aș putea să trăiesc fără ele. Sunt prima din familia mea care merge la o facultate, dar acum sora mea mai mare visează și ea la asta. Probabil că am influențat-o cumva. Mă gândesc că dacă lupti și cunoști puterea pe care educația o are asupra ta, este imposibil să nu te realizezi prin educație, mai ales dacă îți ies în cale și oamenii care să te ajute. Știu că nu toți copiii au resursele necesare ca să ajungă undeva, dar dacă, prin voință și putere de muncă, se fac remarcăți într-un domeniu, totul este posibil”.

Prin programul „Vreau în clasa a noua”, derulat de World Vision România, există posibilitatea ca orice persoană să poată sprijini un copil anume, lipsit de mijloace materiale, să urmeze un liceu, donând doar 100 lei pe lună. Poți opta pentru copilul pe care dorești să îl ajuti personal, accesând site-ul: www.worldvision.ro.

La 50 de ani, studentă, mamă și conductor de tren

Lulia Ichim este un exemplu de perseverență și de luptă permanentă cu viața, cum rar îți este dat să cunoști. Si-a dorit în copilărie să termine o facultate și să fie scriitoare sau sculptoriță, dar soarta ei a decis altceva, iar greutățile și vremurile grele l-au schimbat visul. Lulia însă nu a abandonat nici o clipă dorința de a-și desăvârși educația. „Mama m-a părăsit când aveam șase săptămâni, tata sa recăsătorit, iar pe mine m-a crescut bunica, din pensia de 150 de lei, așa că în copilărie am trăit foarte greu. Nevoită să mă întrețin singură, a trebuit să-mi găsească de lucru chiar în timpul liceului. După bacalaureat, nu exista nici o șansă să fac o facultate, nu m-aș fi putut întreține, dar nici o clipă nu m-am mulțumit doar cu liceul. Am făcut cursuri de stenodactilografie și de C.T.C și, printre altele, am lucrat ca educator suplinitor la o grădiniță, dar abia acum, când am trecut puțin de 50 de ani, când sunt soție, mamă a cinci fete și bunică, am ajuns aproape de visul meu”. Anul acesta își va lua licența în psihologie, va termina și un curs de jurnalism și spune că a început să pună pe hârtie povestea vieții ei despre care speră să fie un bestseller. Și mai spune că e fericită. „Eram doar o fetișcană de 19 ani când mi-am întâlnit jumătatea. A fost dragoste la prima vedere și dragoste este și acum, după 31 de ani. Pe Aurel l-am cunoscut în tren, era conductor. Azi eu am meseria de atunci a soțului: sunt conductor de tren pe „Săgeata Albastră”, cu un program greu de lucru, cu drumuri de o zi și o noapte, cu trezire în miezul nopții, cu cursuri și ore de training profesional, cu grija casei, a fetelor și a micutei mele nepoate, dar nimic nu mă poate face să renunț”. În viață a avut, spune, suferințe și coborâșuri aproape fără răgaz: școala de muzică a fetelor, decesul tatălui, o operație aproape imposibilă, urmată de pensionarea soțului, o boală teribilă a micutei nepoate, în fața căreia medicii par să fie neputincioși... Totul amestecat cu multă, multă muncă, ore suplimentare epuizante și nopți lungi nedormite, pentru câțiva lei în plus la salariu. „Dar niciodată nu am dat înapoi, oricâte greutăți am avut în viață. Am vrut să fiu un exemplu pentru fete, de aceea am făcut tot ce mi-a stat în putință să mă înscriu la o facultate și le-am demonstrat că nici o greutate sau eșec nu mă demobilizează, nu mă face să-mi pierd încrederea, speranța, optimismul”.

„Mă respect pe mine însămi și vreau să știu că merit acest respect și din partea celor din jur. Cred în forțele mele, știu ce pot și ce vreau, așa cum am știut toată viața. Pentru mine nu există decât «înainte!», orice ar fi”.

În ciuda greutăților, Lulia Ichim își va da licența în psihologie.